

Beste familie van zr. Katleen, beste zusters,

*“ In hen zal ik mijn God dienen, zolang als ik leef”.*

Met deze woorden vat Bernardus van Clairvaux zijn levensroeping samen. Zijn zorg voor zijn medebroeders, voor ontelbaar veel mensen, voor de Kerk, beleefde hij als een ‘dienst aan God’, verricht vanuit liefde en toewijding aan Hem.

Mogen wij niet hetzelfde zeggen van zr. Katleen. Met een groot hart gaf zij jarenlang het beste van zichzelf aan generaties kinderen – eerst als leerkracht, daarna als directie, als begeleidster bij de KLJ. Zij volgde hierin Jezus, van wie het evangelie vertelt dat Hij de kinderen die men bij Hem bracht in zijn armen nam en hen zegende door hen de handen op te leggen. Heel zelden horen we in de evangeliën iets over Jezus’ gemoedstoestand, hier wel. Hij was verontwaardigd over de afwijzende houding van zijn leerlingen. Zo dierbaar waren Hem deze kinderen.

Kinderen omarmen én zegenen : ongetwijfeld heeft zr. Katleen dit dikwijls gedaan. Met veel toewijding bracht ze hen kennis en levenskracht bij, ze hielp hen mens worden en maakte hen vaardig om verder te trekken, het volle leven te ontmoet. In zovele kinderen en hun ouders heeft ze haar God gediend. Vanuit God heeft ze zich aan hen toegewijd.

De volheid van leven waartoe we geroepen zijn, noemt Jezus het ‘koninkrijk van God’. Hij heeft het verkondigd en belichaamd. Met de overgave van heel zijn leven. In het volle vertrouwen op zijn Vader. Alleen wie ervoor openstaat als een kind kan er deel aan hebben. Als een kind : onbevangen, eerlijk, ongekunsteld, vertrouwd. We hebben allen zoveel herinneringen aan zr. Katleen.

Wie zij was, waarvoor zij zich inzette, wat haar vreugde schonk of bekommerde. Altijd in beweging, zo bewogen als ze was. Heel zeker heeft ze mee gebouwd aan Gods koninkrijk.

Naast de school behoorde ook de parochie tot haar werkveld. Zr. Katleen was een vertrouwde aanwezigheid in de kerk bij de liturgische vieringen. Zij bracht de communie aan huis. Zij verzorgde de permanentie op het secretariaat. Dit alles zonder veel woorden, maar met een trouw en een volharding – twee eigenschappen die haar zo typeerden.

Vandaag nemen we afscheid van zr. Katleen. Met verdriet en gemis. Maar ook met het gelovig vertrouwen dat zij nu een nieuwheid van leven is binnen getreden. Petrus in zijn brief vergelijkt het met een ‘nieuwe geboorte’. Hij spreekt over ‘ een onvergankelijke, ongerepte erfenis die nooit verwelkt’, dank zij de ‘opstanding van Jezus Christus uit de dood’. Mensen die ons dierbaar zijn loslaten is moeilijk. We willen ze bij ons houden en hun aanwezigheid blijven koesteren in ons hart. Maar ook wij, die aan deze kant van het leven blijven, moeten de grens van de dood overschrijden, zodat we ons over ‘de nieuwe geboorte’ van onze lieve doden kunnen verheugen, zodat we kunnen danken omdat ze zijn thuis gekomen bij onze God en Schepper. In de plaats van het gemis komt er dan een nieuwe verbondenheid. De liefde die we mochten geven en ontvangen, blijft bestaan. Zij vult de

leegte niet, maar in ons groeit het besef van een nieuwe aanwezigheid van bij de Heer. Zo zal zr. Katleen bij ons allen blijven, met de liefdevolle zorg die haar zo kenmerkte en met haar gebed.

Tot slot nog even Bernardus van Clairvaux in één van zijn kortste traktaten. Zijn beeldspraak brengt ons tot bij zr. Katleen en geeft ons woorden om God te danken voor wie zij was midden onder ons.

Wie de Blijde Boodschap verkondigt en ervan getuigt, draagt – aldus Bernardus – Jezus in zijn schoot, zoals Maria deed. Wie zichzelf wegschenkt en geen moeite schuwt om voor anderen te zorgen, draagt Jezus op de schouders, zoals Jozef deed. Wie de werken van barmhartigheid beoefent jegens om het even wie die in nood is, draagt Jezus in zijn handen zoals Simeon in de tempel deed. Woorden en beelden voor zr. Katleen, woorden en beelden die ons christen zijn samenvatten. Jezus dragen in ons hart, op onze schouders, in onze handen opdat Zijn koninkrijk moge groeien in onze wereld.

9 juli 2021